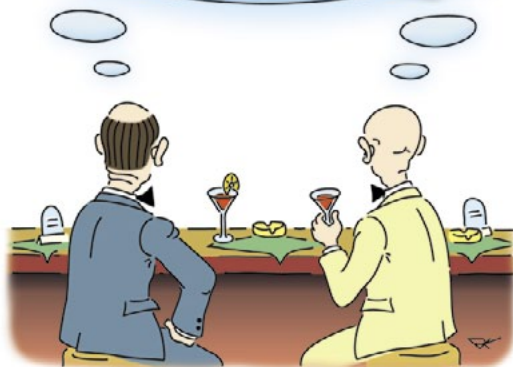
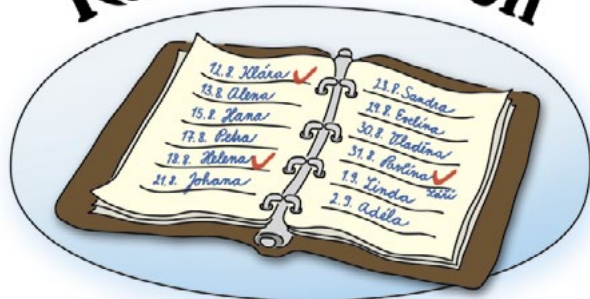

IVAN MLÁDEK

KalendaMeron

NESTYDATÁ SÁZKA O NESTYDATÉ PRACHY

FRAGMENT

KALENDAMERON

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Ivan Mládek – Zápisky šilencovy
Ivan Mládek – Fejetony

Ivan Mládek
KalendaMeron – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OBSAH

PŘEDMLUVA	4
1. Kapitola SETKÁNÍ	5
2. Kapitola PRAVIDLA HRY	46
3. Kapitola START	70
4. Kapitola SMRŠŤ	80
5. Kapitola ÚNAVA.....	163
6. Kapitola DRUHÝ DECH	198
7. Kapitola PŘÍMĚŘÍ	249

PŘEDMLUVA

KALENDAMERON je příběhem dvou šedesátiletých sukničkářů, kteří se po třiceti letech šťastně shledají v jednom pražském baru. Jako za starých časů se pokoušejí o jednu a tu samou ženu, oba jsou neúspěšní a svádí pak vinu jeden na druhého. Nakonec v opilecké euforii uzavřou šílenou sázku o to, komu se dříve podaří obšťátnit všechny ženy, jejichž křestní jména jsou v českém kalendáři.

Tito dva cyničtí sběratelé „bodů“ se na sklonku své sukničkářské kariéry pustí do nemilosrdné bitvy o sto sedmdesát sedm jmen. Prožívají jedno dobrodružství za druhým, pokořují ženy všech vrstev, všech věkových kategorií i všech vah, nemusím zdůrazňovat, že největším pomocníkem je jim blahodárná viagra. Pro drsné počínání, obhroublé vyjadřování, nestydatost a bezcitnost budou připadat zvláště ženám jako dvě monstra, které nemají v civilizované křesťanské společnosti co dělat. Protože jde o dvě konkrétní osoby, považují za svou povinnost se jich zastat a na jejich obranu uvést, že jsou to muži dvou tváří. Ve svém druhém životě jsou to milující manželé, obětaví otcové a dobrotiví dědečkové, kteří se vzorně starají o své rodiny, vzorně plní své pracovní povinnosti a vzorně se i občansky angažují. Čtenáři se, bohužel, seznámí jen s tou jejich horší tváří. Chtěl bych také na tomto místě přísahat své ženě Evě, že se nejedná o můj příběh a že se neskrývám ani za jednou ze dvou titulních postav. Přisáhám i svým dvěma „předloham“, že nikdy nevyzradím jejich pravou identitu, leda že by mě o to samy požádaly. Nepřisáhám, ale čestně prohlašuji, že mě k napsání knihy KalendaMeron neinspirovaly žádné dvě známé osobnosti, nýbrž dvě naprosto nenápadná individua, která si dodnes hezky v anonymitě užívají obou svých životů. A plnými doušky.

zdraví autor

1. Kapitola

SETKÁNÍ

Já hlupák nepoučitelný! Já husa šedesátiletá! Já ohánka nedomi-
lovaná! Že si už nedám pokoj! Bláhově jsem si plánoval, jak pů-
jdu v šedesáti do penze, jak budu bydlet s babičkou na chaloup-
ce, jak s ní budu chodit na zdravotní procházky a večer pak s děd-
ky do hospůdky, jak si budu hrát s vnoučátky na schovávanou,
jak budu každý večer sedávat s fajfkou v puse na zápraží a dívat
se na západ slunce – a najednou bum a vynalezli viagru! A tak
místo na zápraží na chaloupce sedím tady v nočním baru Monica
a jako za mlada vrhám zamilované pohledy po prsaté barmance,
které bude maximálně tak pětadvacet let. Podle hlubokého vý-
střihu a více než krátké sukénky nebude žádný zájček. Náš starý
pan profesor češtiny Zeidler by řekl: „Druhem jest ženy, co v okol-
nostech jistých každému podržeti schopna jest.“ Čili můj typ!

Je to zvláštní, muži se většinou zamilovávají do žen, které na
ně kašlou, já se naopak vždycky zamilovával do těch, u kterých
jsem cítil, že to „klapne“. Dneska zase cítím úspěch v kloubech,
že bych jednu pilulku do sebe šoupnul už teď? Abych ale nedo-
padl jako soused Lojza Lázníčka, který dělá dopravního strážní-
ka. Měl jednou dopoledne volno a jak se tak převaloval v poste-
li, dostal chuť na svou vlastní manželku. A hned ho pán Bůh
potrestal! Spolknul viagru, ale v tom mu jako na potvoru zavo-

lali z velitelství, že jeho kolegu porazilo auto a že za něj musí okamžitě nastoupit na rušnou křižovatku u Národního divadla, na které nefungoval semafor. Několik hodin stál v nedůstojném stavu uprostřed křižovatky a řídil dopravu. Mezi procházejícími chodci se samozřejmě našlo několik dobráků, kteří si ho vyfotografovali. A co nejhorší, jeden velice zdařilý záběr vyšel druhý den v našem nejznámějším bulvárním deníku! Lojzu sice od policie nevyhodili, ale už nikdy nesměl na křižovatku.

Barmanka je opravdu krásná, jsem v tom zase až po uši! Kolikrát jsem se už spálil! Vždycky už předem vím, jak bude všechno probíhat, jaké nastanou komplikace a jak si pak budu drbat hlavu. Snad už po tisíci budu zase opakovat všechny své historky a vtípky, pak ji půjdu doprovodit domů, vnutím se k ní na kafe, začnu jí vyznávat lásku a když budu ve vyznávání v nejlepším, nečekaně se vrátí domů manžel a rozbije mi hubu. A pak ještě ke všemu – aby toho nebylo málo – půjde její manžel k nám a bude tento trapný příběh vyprávět mojí babičce. Tak se ovšem stane jen v lepším případě! Daleko reálnější je, že k ničemu ani nedojde a stejně dostanu od někoho přes hubu a stejně budu mít doma malér!

Chudák babička, co ta už se mnou zkusila! Mám ji hrozně rád, přestože se mi vlastně nikdy moc nelíbila. Když jsem se před léty začal pít po nějaké manželce, nevybíral jsem si. Vybíráme si milenky, které se nám musí líbit a musí nás vzrušovat! Ale nechápu, proč bychom si měli vybírat manželku! Když jsem si v restauraci Na Rybárně sedl vedle ní a slušně se jí zeptal, zda by si mě eventuálně nevzala za muže, překvapivě odpověděla, že ano! Bylo mi trapné si ji prohlížet jako nějaké zboží a nechtěl jsem se ani na nic průhledně vyptávat. Třeba jak se učili ve škole její rodiče, jestli neměli v rodině křivici, anebo jak často si myje nohy. Abych si o ní udělal dostatečný obrázek, stačily mi bohatě

čich, sluch a postranní vidění. Když jsem se s babičkou druhý den sešel a na denním světle si ji pořádně prohlédl, byl jsem mile překvapený. Čekal jsem něco daleko horšího.

Po svatbě jsem si vytyčil jako prvořadý úkol odnaučit svou babičku souložit. Byla to práce dlouholetá a nelehká, když ale děláte něco trpělivě a cílevědomě, dosáhnete nakonec úspěchu. Vždycky když se mě v posteli jenom trochu dotkla, hned jsem ji plácl přes ruku, vstal, oblékl se a odešel do restaurace. A naopak, když mi dala pokoj a rychle usnula, hned jsem jí druhý den koupil zlatý řetízek a nebo ji vzal do divadla. Do pěti let jsem ji převychoval k obrazu svému, začala se chovat jako slušná usedlá dáma a ne jako nějaká čubka. Stala se pro mne opravdovým rodinným zázemím, ve kterém jsem pro svůj životní koníček síly spíše čerpal, než jich nesmyslně pozbýval. Pravda, několikrát se mé zázemí zachvělo v samých základech, například když mi jedna slečna udělala na krku onu známou krevní podlitinku. Takto poznamenaný jsem nemohl před babičku předstoupit. Zavolał jsem proto domů, že mě povalila tramvaj a nechal si dát od kamaráda chirurga celou horní polovinu těla do sádry. Od pasu až po bradu. Když jsem přišel domů a babička mi pomáhala dolů s oblečením, našla mi na zadnici další tři kousance.

Nechápu, co se ženským na tom kousání a děláním cucfleků líbí! Jsou jako zvířata! Kamaráda Jardu Nováka nějaká vášnivka tak pokousala, že málem vykrvácel. Když na ni doktoři podali trestní oznámení, její obhájce se u soudu snažil uplatnit jako polehčující okolnost to, že měla hlad. Soudce jí přesto napařil šest měsíců s podmínkou na dva roky. Asi za týden zase někoho pokousala, a tak si šla sednout.

A pak se mé manželství ocitlo v krizi, když mi babička našla v autě cizí dámské kalhotky a podprsenku. Nezbylo mi, než se

rozplakat a nalhat jí, že to prádlo je moje, že jsem travestita a že se z této trapné sexuální úchyly už léta léčím. Ještě jsem se několikrát nechal schválně nacytat v dámském prádle, ale asi za půl roku jsem babičce vítězoslavně sdělil, že jsem konečně vyléčen. Měla ohromnou radost a ještě ten večer jsme radostnou novinku oslavili v luxusní hradčanské vinárně Oživlé dřevo.

Dlouhá léta jsem pak už neudělal žádnou chybu a žili jsme spolu ve štěstí a pohodě jako dvě hrdličky. Až loni v květnu přišla zase pohroma. Po posezení ve vinohradském Divadelním klubu jsem zaskočil na kávu k jedné starší herečce a co čert nechtěl, když jsme si druhý den vyšli s manželkou, dcerou, synem, snachou a třemi vnoučaty na nedělní dopolední procházku na Karlův most, tak jsme ji potkali. Vynořila se z hloučku nějakých německých turistů a šla přímo proti nám. Byla tak zmalovaná a tak provokativně oblečená, že na denním světle působila jako stará vysloužilá prostitutka. Nezbylo mi, než dělat, že ji nevidím. Přešla nás, ale těsně za námi se otočila a před celou mou rodinou hlasitě na mne zvolala: „Šukat, to jo, ale zdravit, to ne!“ Od té doby mám s babičkou peklo! Jde kolem nás nějaká mladší žena a už utrousí: „Aby sis voči nevykoukal, kozle starej!“ Nebo hlásí v televizi hlasatelka s větším výstřihem a už směrem ke mně zamrmrlá: „To by sis šáhnul na mladý maso, co!“ A nebo se objeví v televizi nějaká mladá trochu vyspělejší herečka a už slyším: „To čumíš, ty čuně jedno, co!“ A tak už se s babičkou můžu dívat jen na kreslené filmy.

Myslím si, že je na mne babička nespravedlivě tvrdá. Pravda, odskočím si sem tam za nějakým děvčetem, jsem nakonec muž, ale vždycky se snažím všechno dobře utajit, abych ji neranil. A zásadně neoperuji v blízkém okolí našeho domu, abych ji nepřivedl do zbytečných řečí! Mohl bych se klidně chovat jako můj kamarád Vidlák, který si tahá holky i domů. Má sice svou vlastní

ložnici, ale dostane se do ní jen přes obývací, kde sedí „non stop“ u televize jeho manželka. Vidlák je tak drzý, že si teď vodí domů milenkou přímo před jejíma očima! Jeho nové děvče nemá žádná prsa, a tak ji snadno převléká za muže. Vždycky než vejdou do domu, v autě jí nalepí vousy, oblékne pánské sako, do kalhotek strčí bramboru a natáhne na ni manžestráky. Manželce ji představil jako Vencu, který k němu bude chodit hrát každý večer šachy. Manželka dostala příkaz, aby je při šachu v žádném případě nerušila, když ale jednou zaslechla milenčin vysoký hlas, žádala vysvětlení. Vidlák jí namluvil, že to byl Venca a že vždycky když prohrává, začne mluvit vysokým hlasem, vzdychat a pištět. Myslí si, že se Vidlákova milenka před paní Vidlákovou stejně nakonec prozradí. Buď se jí odlepí knír, nebo zapomene, že nesmí vrstet zadkem, nebo jí vypadne z kalhot brambora. Ženská ze sebe dokonalého muže nikdy neudělá, já osobně bych si radši vodil domů milenkou v přestrojení za medvěda! Ale zas na druhou stranu je lepší být přistižen in flagranti s chlapem než s medvědem.

Po tragédii na Karlově mostě jsem nanejvýš opatrný, některým rizikům se však vyhnout nelze. Co mužů se už například odkrylo kvůli hloupým pohlavním chorobám! Můj známý kožař tvrdí, že pouhý kondom nákaze nezabrání, nakazit se prý můžete i polibkem, podáním ruky, pohlazením hlavy a dokonce i dechem. Abych měl sex úplně bezpečný, musel bych prý mít na sobě protiatomovou pláštěnku, atomkecky, plynovou masku a ještě velkou gumovou zástěru. V zástěře by byla jenom jedna malá dírka, kterou bych prostrčil toho svého do třech kondomů oděného pitomce, který mě stál už tolik času, nervů a peněz. Tak na takovou ochranu kašlu, dneska už se dá nakonec léčit všechno.

A také vás může někdo „položít“. Nějaká babiččina kamarádka, sousedka a nebo užalovaná švagrová. Čím méně lidí

o mých záletech ví, tím lépe, se svými zážitky se svěřuji jen těm, co umí držet jazyk za zuby. Nejlepším kamarádům, automechanikům z mého servisu, mému holičovi a naší poštačce. Nejsem jako Vidlák, který musí každý svůj zážitek okamžitě někomu vyžvanit. Vyleze z pelechu od ženské a hned honí mobilem všechny známé, aby jim nahlásil svůj nový bod. A když se nedovolá žádnému známému, chlubí se aspoň kolemjdoucím. I když ve srovnání s Vidlákem mlčím jako hrob, stejně mám strach, že se k babičce dřív nebo později zase něco donese. To už ale vytáhne z tepláků pistoli a odpráskne mě jako psa. Vždycky když se vracím pozdě v noci domů, potím se hrůzou, že odemknu, za dveřmi bude stát babička a bude mi mířit na obličej svou „sedm pětasedesátkou.“

I přes svůj permanentní strach si nemohu pomoci, pud polhavní je asi neovladatelný. Aspoň tedy u mne. Že by geny? Už můj praděda byl prý sukničkář, děda byl sukničkář, tatínek byl sukničkář a strejda Žužu byl prý sukničkář i kalhotář. To, co mě žene stále vpřed, je patrně nějaké volání rodu a já vlastně jen pokračuji v díle svých předků. Vědom si jejich odkazu, snažím se za ně dohnat to, co oni za svého života už nestihli.

Na ženské při seznamování vždycky fungovalo, když jsem na ně spustil Zeidlerovou květnatou archaickou češtinou. Každý sexuální nádeník má pro navazování kontaktů svou taktiku. Jeden upoutává drahým autem, druhý roztomilým psíkem, třetí velkým baretem a velkými deskami s výkresy v podpaždí. Já jsem si v mládí vystačil bez rekvizit, má zajímavá čeština ženské pokaždé šokovala a nikdy jsem tím pádem nezůstal nepovšimnut. Ty méně bystré začaly ke mně napůl obdivně a napůl nechápavě vzhlížet, ty chytrější ze mne měly legraci. Vždycky jsem ale zaujal a nikdy nebyl už po prvním oslovení odehnán. Na stará kole-

na si už s archaickou češtinou nevystačím a musím nasazovat další zbraně. Mám obavu, že víc než květnatým vyjadřováním upoutávám dneska drahými hodinkami, zlatou kreditní kartou a venku stojícím drahým mercedesem.

Nasazuji na barmanku všechny páky. Pokládám na bar klíče s přívěškem od mercedesu, povytahuji rukáv, abych zviditelnil své stotisícové „rolexky“ a vyrážím na zteč: „Slečno krásná, já červené jedno teploty pokojové dal bych si. Sluší vám to dnes velmi, zvláště ta sukénka odvážná.“

„Jak to mluvíš, ty hovado!“ odsekla, aniž se na mne podívala. Když ale pozvedla hlavu a povšimla si, kým byla oslovena, rozto-mile kňouravě se začala omlouvat: „Ježíš, promiňte, já to tak nemyslela, sem zvyklá mluvit tady s těma mladejma idiotama a úplně mi uniklo, že ste už starej... ale tím sem nechtěla říct, že byste nebyl ještě hezkej chlap. Nedotkla sem se vás tím nějak?“

„Nedotkla, na to ‚hovado‘ od manželky své zákonitě zvyklý jsem.“

„Vy máte ještě manželku?“

„Proč manželku bych neměl již mít?“

„No, mohla už umřít... na stáří třeba... vlastně co to kecám, dyť je určitě mladší než vy, že jo... to sem se do toho zamotala... promiňte, snad sem se vás s tou manželkou nějak nedotkla...“

„Nedotkla, lhostejná je mi stejně, nerozumíme si ani duševně, ani fyzicky, ani chemicky, hledám proto porozumění u žen jiných.“

„Vy lumpíku, vy ste svý ženě nevěrnej?“

„Nevíte, komu jinému než manželce nevěrný bych býti měl?“

„Ani sem se vás nemusela ptát, kouká vám to z vočí!“ začala se chytat. „Proč ale mluvíte jako Hus? To si děláte takle z lidí srandu?“

„Jsem si vědom toho, jak hovořím, však dělali s tím nemohu ničeho,“ pouštím se do své nacvičené historky. „Už za studií mých potíže s profesory míval jsem, má řeč prý něco mezi Němcovou Boženou, Jiráskem Aloisem a Čechem Praotcem. Spolužáky své tím bavíval jsem dosti, že schválně z žertu tropím tak, mínili oni. Rodiče mí mnoho logopedů, psychologů a psychiatrů světových navštívili se mnou marně, než smířiti se s osudem mým nezbylo jim časem. Jakožto lidé někteří koktají, šišljají či ráčkují, já pro slovosled citu věru nemám a spíš opačně vše cítím. Lékaři i rodiče mou řeči vadu přisuzují nadměrnému mozku přehřátí v dětství mém útlém. Ve vaničce matka moje vodu chladnou na kamnech i se mnou mírně přihřívala jednou a pro teploměr vodní za sousedkou spodní zaskočit se jala. Však ve výtahu uvízla a na kamnech já kojeneček byl víc a více teplý. Z výtahu ven matka má když vyproštěna byla a s vlasy hrůzou zježenými do bytu když vlétla, ve vaničce s vodou vroucí bublal já již téměř.“

„A neuvařil ste si je natvrdo?“ zase neslušně zavtipkovala barmanka. „Promiňte, to mi jen tak napadlo. Já sem asi drzá, že jo!“

„Ale kdež, jste takové kůzle roztomilé, květinka voňavá, mně o let dvacet méně kdyby bylo, namlouvati pokoušel bych já se vás a bojovati bych tu o vás já se jal.“

„Prosím vás, teď sem vám vůbec nerozuměla, moh byste mi tu větu zvopakovat ještě jednou a trochu pomalejc? Co to je ‚já-sevás‘ a ‚já-sejal‘?“

„Ale na tom nesejde již, naproti chce pán nějaký objednat si cosi, obslužte jej klidně, se starcem opelichaným a životem unaveným neztrácejte čas!“

Je to nádherné stvoření, ale až na ten kňouravý hlásek. Kňourá, jako kdyby jí právě někdo umřel. A přitom je drzá jako opice! To je zajímavé, jak mě ty drzé nestydaté potvory vzrušují... když

se tak ohlédnou, všechny moje milenky byly coury! O nějaké Mily jsem si také myslel, že je coura, ale časem se z ní vyklubala pěkná domácí puťka! Pěkně mě podvedla! To je zajímavé, že když máte puťku, nic vás za ní netáhne, a když máte couru, pořád vás to k ní přitahuje! Potřebujete ji kontrolovat, načapávat ji in flagranti, fackovat ji a pak se s ní udobřovat. Prostě to je něco, to je život! Ale co s hodnou puťkou! Takovou si tak maximálně můžete vzít za manželku! Ale i v manželství vám taková hodná, věrná a pracovitá může začít lézt krkem. Nedávno psali v novinách o nějakém myslivci, který měl doma neuvěřitelně milující a oddanou ženušku. Vždycky když se vrátil z lesa, tak už mu ve dveřích podávala zouvák na boty, když se zul, hned se na boty vrhla a vyčistila je, pak mu rychle naservírovala večeři, když přicházel ke stolu, rychle mu odstrčila židli a podala lžici, když se pokecal, rychle ho sama otřela, celý večer se ho neustále ptala, zda něco nepotřebuje, odháněla od něj mouchy, jen jednou zívnu, už mu rychle běžela odestlat, ještě se nedošoural z koupelny do ložnice a už stála u postele a držela v ruce jeho noční košili. Když se probudil, už zase stála u postele a v ruce měla jeho župan, když přišel do kuchyně, už měl na stole přichystanou snídani, když se měl k odchodu, zase už stála v předsíni v pozoru a v ruce držela jeho plášť a ten zouvák. A přesně stejně otrocky se o něj starala dvacet let. No – a jednou přišel myslivec z lesa domů, otevřel dveře a když tam zase stála s tím svým oddaným obličejem a se zouvákem v ruce, odhodil flintu a tím zouvákem ji umlátit. Ani sousedé, ani advokát, ani soudce to vůbec nemohli pochopit. Já ano.

Barmanka obsluhuje na druhé straně baru nějakého obstarožního seladona, ale jak může, loupne po mně očima. Začínám být do ní blázen! Láska holt kvete v každém věku, asi i ve sto

letech, když vám podrží pětadvacítká. Ano, kvete ve mně láska, kvete ve mně touha, kvete mi bohužel i nos – zřejmě v důsledku celoživotního popíjení. Ale tady té ukňourané květině to asi nevadí, jinak by po mně tak nekoukala. Ale já koukám ještě víc, to musím sebekriticky přiznat.

Tak jako děcko musí mít ve vlaku vždycky místo u okénka, tak já musím na baru vždycky sedět tam, kde se barmanka shýbá pro sodovky. Dneska jsem toto velmi výhodné místo urval zase pro sebe a mám dvakrát lepší výhled než ostatní. Mí sousedi na baru se ale tváří velmi spokojeně, zřejmě jim stačí výhled omezený jen na horní barmančiny vnady a konzumují více než chvályhodně. Toho starého frajírka, co mu teď „Květinka“ nalila, znám! Pane Bože, vždyť je to Merda! Ten ale vypadá! Zub času na něm pěkně zapracoval! Přesto je na tom asi lépe než já. Má ještě vlasy, je štihlejší, nehrbí se – ale ksicht má zmuchlanější! A má pěkné pytle pod očima! Neviděl jsem ho nejméně třicet let! To je zajímavé, jak mi je i po tolika letech blízky! Byli jsme jak dva bratři. Rval jsem se s ním sice o každou ženskou, ale s nikým jiným jsem si tak nerozuměl. Měli jsme stejný humor, stejnou hantýrku, stejné povahy, stejný smysl pro humor, stejné politické názory, stejné vzdělání, a dokonce i přibližně stejně dlouhé. A pak se kvůli jedné slepici nesmyslně rozejdeme a jeden druhému si klidně zmizíme ze světa! Často se mi po něm zastesklo, zvláště ve chvílích potřeby se někomu fundovanému pochlubit. Moc se za ta léta nezměnil – a zase mi, potvora, leze do zelí! No samozřejmě! Jen ji obluj!...

A to je mi nadělení! Láska Květinke ke mně je ohrožena – Merda před sebe na bar pohodil klíčky od lamborghini! Ten padouch si asi také špatně nežije! Jakkak asi přišel k penězům? Vždycky se pokoušel malovat, bylo by ale o něm slyšet, kdyby

dobře prodával obrazy. A že by zbohatnul na strojařině, to bych se také divil. Někdo mi, myslím, říkal, že jeho manželka restituovala barák na Václaváku a že tam má Merda ateliér. Takže utrácí její prachy!

Já se na to vykašlu, zase nasazuje ten svůj nevinný pohled! Snad jí v šedesáti netvrdí, že měl jen jednu a že ho zradila s nejlepším kamarádem! Takhle vždycky začínal! I když jich měl tenkrát za sebou nejmíň tři sta, ženské mu na jeho zoufalý obličej vždycky nalítly! Všichni chlapi se před ženskými naparují, předvádí se před nimi ve sportu, posilují, perou se kvůli nim, a přesto jsou většinou neúspěšní. A tenhle pacholek ženské nakecá, že ho jeho milá zradila, že pro něj nemá smysl žít, rozberečí se – a má další bod. Neuvěřitelné, co ženských je schopno podřzet ze soucitu! S archaickou češtinou dělám ze sebe také trochu vola, ale to, co ze sebe asi dodneška dělá Merda, je už na mne moc. Když chce mít člověk hodně ženských, hrdost a čest musí jít samozřejmě stranou, ale všechno má své meze. Když jde hodně do tuhého, jsem ochotný prosit, klečet na kolenou, možná i nabírat moldánky – ale brečet nikdy! Když jsem před ženskou neuronil slzu v mládí, nebudu ji ronit dneska v šedesáti letech! Na souboj těmito zbraněmi nepřistoupím! Ať si Merda kňučí jak chce, já se ponížovat nebudu, není nic směšnějšího než plačící zamilovaný dědek!

Barmanka se už po mně ani nepodívá, takže Merda hučí úspěšně. Doufám, že už jí také řekl, že je básník René Meron. Ve skutečnosti se jmenuje Boris Opička, ale když napsal ve škole pár hloupých zamilovaných básniček, dal si vznešené básnické jméno René Meron. Ježiši, to byl vůl! Na ženské mu to ale fungovalo, účel holt světi prostředky! René Meron! Je ale fakt, že se pod jménem Boris Opička srdcervoucí zamilované básně psát nedají. Na našem francouzském gymnáziu jsme mu samozřejmě

začali hned říkat „Merde“, což ve francouzštině znamená „hovno“. Proti přezdívkě protestoval, ale s přijatelnějším oslovením „Merdo“ se nakonec smířil.

Květinka na Merdu zúčastněně zírá, je to jasné, vzbuzuje lítost! Na buzení lítosti byl vždycky virtuóz, s jednou paničkou to ale trochu přehnal. Tak brečel, že ho jeho láska opustila a že si asi sáhne na život, že se panička vyděsila a rozhodla se pro záchrannou akci. Svlékla se a nalhala mu, že se ráda miluje s poníženým mužem, který je spoutaný. To víte, to bylo něco pro úchylu Merdu! Velice ochotně se nechal vysvléknout do naha a připoutat řemeny k železné posteli. Panička ale hned běžela vedle do místnosti a zavolala do blázince. Merda sice v blázinci neskončil, ale dopadl ještě hůř. Když nahý a připoutaný k pelestem postele toužebně očekával sex, ve dveřích se místo nahé paničky objevili dva zřízcenci z psychiatrické léčebny, z nichž jeden byl otec jeho vážné známosti. Svět je zkrátka malý.

Mám pocit, že jsem s Merdou zase prohrál. Květinka už ho utěšuje, chytá za ruku, zajímalo by mě, co jí nakecal. Třeba se rozplývá nad nějakou její vadou na kráse! To byla také jedna z jeho velkých zbraní, která ho často dovedla k vítěznému cíli. Na svých potenciálních obětech nezkoumal jejich přednosti, ale naopak se na nich snažil objevit nějaký defekt. Když nejistou dívku odtáhl do ústraní, začal nadšeně obdivovat její nedostatky, ze kterého měla až dosud komplex méněcennosti. Merda tvrdil, že žádné cudné ženské neexistují. Když se prý ženská nechce nechat hned na prvním rande svléknout do naha, není to proto, že by byla tak zvaně slušná, ale protože se stydí za nějaký svůj handicap. A když jí prý vadu na kráse pochválíte, zábrany okamžitě padnou.

O správnosti této jeho teorie jsem přestal pochybovat po na-

šem společném zážitku s pravidelnou návštěvnicí kavárny Slávie „Pyšnou Irmou“. Měla velká ňadra, krásně tvarované boky, inteligentní obličej, auto – zdánlivě byla bez chyby. V kavárně ji nepřetržitě obletoval roj místních povalečů a sexuálních loudilů – včetně mne a Merdy. Nejméně pět loudilů se podařilo Pyšnou Irmu dotlačit do soukromí, nikdo však nebyl úspěšný. Úspěchem se chlubil jen Bohouš Růžička, o kterém bylo ale všeobecně známo, že strašně lže. Já a Merda jsme vyčkávali a dávali raději přednost ošklivým, které nekladou žádný odpor. Měli jsme tou dobou dost práce se studiem, nechtěli zbytečně ztrácet čas, a tak šli jen „na jistotu“. Když jsem ale složil jednu zkoušku nečekaně už v prvním termínu, rozhodl jsem se ušetřený čas obětovat na Pyšnou Irmu. Riskl jsem to a začal ji „rozpracovávat“. Pane Bože, těch idiotských procházek po Stromovce a Divoké Šárce! Těch blbých filmů, divadel a nudných výstav! Jednou mě dokonce přinutila obléknout se do tmavých šatů a jít do Národního divadla na „Prodanou nevěstu“! Neuvěřitelné, co je člověk ochotný vytrpět kvůli jednomu usmolenému bodu! Irma se sice po každé naší společenské akci nechala zatáhnout do vypůjčeného bytu, nikdy jsem to ale nedotáhl dál než ke třem rozepnutým knoflíčkům u blůzy. Asi po týdně jsem měl její cudnosti dost a rozhodl se, že už jí dám jen jeden den. Na poslední schůzce se ale začalo překvapivě schylovat k zásadnímu zlomu. Jako by cítila v kloubech, že nádoba mé trpělivosti začíná přetékat. Po koncertě Českých madrigalistů jsme zapadli ke Šmelhausům, kde se mi podařilo Irmu celkem uspokojivě opít. Ve tři ráno jsme se odpotáceli do bytu, ve kterém jsem odpoledne vyšrouboval všechny žárovky, zamkl všechny židle do špajzu a po zemi rozházel rozbité sklo a přepínáčky, aby bylo možno usednout jen na gauč. Posadil jsem se těsně vedle Irmy a dal se do „poslední bi-

tyv". Spustil jsem, jak mě nikdo nemá rád, jak jsem v ní konečně našel člověka, pro kterého má smysl žít, jak si nedovedu představit život bez ní, jak mám rád přírodu, zvířata a své rodiče, jak dávám v nemocnici zadarmo krev a jak jsem jednou zachránil tonoucí dítě. Neřekl jsem jen, že jsem v Pardubicích šťastně ženatý a že se mi před půl rokem narodila krásná holčička. Že jsem ženatý se mi v Praze podařilo naprosto utajit a nevěděli o tom ani mí nejlepší kamarádi!

Pyšná Irma nebyla úplně ze dřeva, a tak se po přívalu mých láskyplných něžností nechala nahoře vysvléknout. Kdybych bez dalšího protahování směřoval přímo k cíli, možná bych tenkrát uspěl. Dnes nechápu, proč jsem ji uchopil za zátylek a z nějakého nepochopitelného důvodu jí otevřenou dlaní sjížděl po nahých zádech směrem dolů. Uprostřed zad se mi ale ruka nečekaně zarazila o nějakou velkou bradavici. Irma se zastyděla, vyskočila, rychle se oblékla a byl jsem zase tam, kde jsem před týdnem začal. Nezbylo mi než kapitulovat.

Když jsem druhý den asi dvaceti kamarádům svůj poslední zážitek do detailu vypravoval, všiml jsem si, jak při zmínce o velké bradavici Merdovi nadšeně zazářily oči. Za chvíli už seděl v boxu vedle Pyšné Irmy a zcela jistě se jí svěřoval, že ho na ženách nejvíce ze všeho vzrušují bradavice, že je to možná proto, že se mu jako malému chlapci dostala do rukou lékařská kniha s fotografiemi krásné nahé mladé ženy, která byla posetá bradavicemi. Určitě jí něco takového nakecal, protože už druhý den ohlašoval svůj další „zářez na pažbě“.

Přiznám se, že mě Merda inspiroval, díky jeho účinné metodě jsem dosahoval bleskových úspěchů zejména u žen s malými nadry. Nikdo by neřekl, jak ženu nevybavenou vlnami lehko přesvědčíte, že prsa má každá „husa“ a že vrchol ženské krásy je

nemít na hrudi nic. A nebo jak ušatou lehko přesvědčíte, že není nic víc sexy, než velké odstálé uši. Vsadím se, že by Merda přesvědčil i hrbatou, že její hrb je sexy! A že je daleko lepší než nějaká blbá prsa, protože se při běhu směšně nehoupe a ani ve sto létech nezačne viset.

Květinka se zase konečně přesunula na mou stranu baru. Ohýbá se pro sodovku, mám pocit, že se schválně zbytečně moc předklání. Že by vábila samečka? Ale proč tak starého? Pravda, nemá tady, chudák, dneska moc na výběr! Já a Merda – vyložení vysloužilci, chlap vpravo – ještě pokročilejší veterán a ti dva vlevo – homosexuálové. Jediný přijatelný se zdá být hezky oblečený notorik, kterému bude tak třicet let. Je sice mladý a celkem pohledný, je mu to ale houby platné, když mu každou chvíli ukápne z levého koutku slina. Touto zdánlivou maličkostí se, díky Bohu, ocitá mimo soutěž.

A podívejme ty dary! Květinka jde pro další sodovku! A přitom nemusí! Má přece ještě jednu skoro úplně plnou na pultě! Že by mi přece jen dávala přednost před Merdou? A teď se v té base krásně přehrabuje, přerovnává láhve, to je nádhera! Život je stejně krásný! Tomu, co vynalezl tanga, bych dal Nobelovu cenu! Ty tvary! Ta pleť! Nevídaná, opravdu nevídaná krása! Škoda, že tu se mnou nesedí moje babička... ta by koukala, jak koukám!

Mám důvod zapříst s Květinou delší hovor. Objednám si další pití a pošlu po ní vzkaz Merdovi. Květinka se zvedá a naše pohledy se konečně zase střetávají. Využívám příležitosti a bleskurychle ji oslovuji: „Prosby dvě já mám k vám. Jednak prosil bych o decky další dvě a jednak vzkaz ošoustovi naproti sedícímu v saku tom kostkovém vyřídil bych rád.“

„Proč mu tak vošklivě říkáte?“ zamračila se na mne. „Co mu mám říct?“

„Vy sdělte jemu, že mne vzrušuje velmi pytel pod levým okem jeho.“

„To mu mám vopravdu říct?“ divila se Květinka. „Nemá náladu na takový srandičky, je na dně, umřela mu minulej tejden manželka. Prej na ňákou septikopyémii.“

„Spadla do septiku?“ klidně vtipkuji, protože vím, že Merda lže.

„Kousla jí prej doga do vobličejce, dostala sepsi a umřela,“ křečovitě zvažněla Květinka.

„Slečinko,“ snažím se ji přivést k rozumu, „přesto vzkáže jemu, že pytel ten levý sluší mu velmi a pak se mnou vsadte se o láhev Napoleona vystavenou v regále tomto, že žena jeho žije!“

„Proč by si to vymejšlel? Nemá zapotřebí si dělat takovoudle blbou srandu. Je to ňákej inteligentní a citlivej člověk.“

„To já neberu jemu, ale vsadte se, že živá jest!“

„A jak mi to dokážete?“

„Že přivedu ji v hampejz tento.“

„Nejsme žádnej hampejz, helejte!“ načepýřila se. „Já vám teda věřím, ale nechápu důvod, proč na mě hraje nešťastnýho.“

„Protože spadeno na prdelku vaši hezkou má. Stejně tak jako já.“

„Ste dva starý debilové, senilové nechutný!“ zakňourala a usmála se. „Vás bych chtěla mít doma!“

Květinka do mne škádlivě strčila, šla nalít „uslintanému“ do whisky sodu a pak se vrátila k Merdovi. Zřejmě mu vyřizuje můj vzkaz, protože svou roztomilou na krátko ostříhanou hlavičkou hodila mým směrem. Merda vstává, jde ke mně – ten bude zírat, až mě pozná! Ten zařve! Nemá ani ponětí, kdo je ten drzoun, co si dělá legraci z jeho vady na kráse. Aby mi ale nestačil dát pěstí

ještě dřív, než mě pozná! Nasazuji pro jistotu agresivně přátelský úsměv, třeba se zarazí a budu mít čas mu napovědět. Už je pár kroků přede mnou, ani se na mne nedívá, je asi pěkně vytočený! K mému údivu se ale zastavil u jednoho ze dvou teploušů a bez varování mu zakroutil nosem tak, až mu vytryskly slzy. Pane Bože, ta holka je trdlo! Asi mu řekla „támhleten plešatej naproti“ a ten buzík je stejně holohlavý jako já! Jeho kamarádiček do Merdy vráží, schyluje se ke rvačce, musím zakročít.

„Pánové, nechte toho, to je nedorozumění, já sem viník!“ zasahuji do sporu a objednávám napadenému teploušovi dvojitou whisky. Merda na mne konsternovaně zírá, zkoumá můj vyžilý obličej. Už asi tuší nějakou legraci, ztrácí agresivní výraz a podezřívavě se na mne začíná usmívat.

„Ty vole, já tě vodněkad znám a nevím vodkad!“ drbe se na zátylku.

„Promiňte velmi,“ snažím se mu pomoci, „já legraci si nedělal, mně opravdu líbí se pytel pod levým okem vaším.“

Malý kousek mojí češtiny mu úplně stačil. Hned se na mě vrhá, objímá mě, dokonce má slzy v očích. Překvapuje mě jeho nostalgie, nevypadá to, že dojetí jen hraje.

„Já se zblázním! Kalouši, ty vole! Já bych tě podle ksichtu vůbec nepoznal! Z tebe snad zbyly jen ty kecy! To snad není pravda! Já si říkal, která bestie se mi tady montuje do tý mladý kozatice – a von to samozřejmě pan inženýr Kalenda! Kde máš vlasy, ty vole?!”

„Sem rád, Merdo, že si taky nezměnil svoje přesvědčení, že si pořád stojíš za svym!“

„Máš pravdu. Ale takle hezky mi to, ty vole, už dlouho nikdo neřek! Ano, sem pořád stejnej a pořád sem vochoťnej za svou věc položit i život. Fakt! Minulej tejden mě muj drahoušek do-

máci málem zabil! Kvůli nákýmu blond vlasu v podvlíkačkách po mně vrhla kuchyňským nožem a málem sem to koupil, ty vole!”

„Takže tě má ráda. A koho sis vůbec nakonec vzal?”

„Prosim tě,” zvažněl Merda, „to není důležitý, budeme radši mluvit rovnou k věci. Co ženský? Pořád dobrý?”

„Proč myslíš, že sem tady?!”

„Ani nevíš, Kalouši, jak sem rád, že si se taky nezměnil, že si na starý kolena nezblbnul a nezačal bejt věrněj. To bys neřek, co takovejch dneska je! Fakt! Je to dneska jeden věrněj blbec vedle druhýho! A nedovoláš se! Kalouši, udělal si mi radost! Jen mě trochu mrzí, že se musíš montovat zrovna tady do tý! No neříkej, že se do ní nemontuješ!”

„Montuju, nemontuju,” kroutím se, „jenom zlehka tady s ní koketuju, ale moc si vod toho neslibuju. Sice po mně slibně čumí, ale jak sem si všim, po tobě taky.”

„No to víš, taky dělám co můžu, mladý maso je mladý maso.”

„To je zajímavý,” rozesnil jsem se, „jak létama začíná bejt člověk fajňšmekr. Ve třiceti nám bylo jedno, jak je to starý, stačilo, když to byla ženská a když to bylo povolný.”

„To je fakt,” souhlasil se mnou Merda, „ve dvaceti bysme vlezli třeba i na devadesátku!”

„Jak to ten Bůh chytře vymyslel, aby měla každá ženská až do smrti pořád šanci.”

„Ty si děláš srandu, Kalouši, ale ke mně chodí sedět modelem náká sedumdesátiletá bába a pořád se mi vnucuje, jestli ji nechci namalovat nahou. A pořád se na mě chlípně dívá! Úplně jasně mi dává najevo, že by si ještě dala říct! Kdybych neměl k dispozici plno jinejch mladších modelů, tak nevím, jestli bych se nenechal po takovejch dvou flaškách ukecat. Ale co tobě budu

vyprávět! Tys měl u tý muziky taky asi pěknou armádu ženskejch, co! Taky se to bude blížít k tisícovce, co!”

„Čoveče, víš že ani nevím! Počítal sem to asi do pěti set, pak na mě doma něco ruplo a babička měla ale tak blbý kecy, že mě úplně votrávila a přestal sem to počítat! A ty víš kolik si toho měl?”

„No dost!” zatvářil se pyšně Merda. „Nebudeš tomu ale věřit, nejvíc to sekám teďka na starý kolena! Díky tomu, že sem se dal na akty. Čoveče, to je zajímavý, že i když se ty holky svlíknou za úplně jiným účelem, stejně to na ně vždycky nějak vleze. Asi je vyrajcuje jejich vlastní nahota. Nevím.”

„Prosim tě, Merdo, někdo mi říkal, že máš ateliér v nějakým velkým baráku na Václaváku, kterej restituovala tvoje manželka. Nemáš strach, že to na tebe rupne? Znáš přece to pravidlo ,Co je v domě, není pro mě.’ Já se tím teda taky neřídím, ale vždycky sem si myslel, že ty seš trochu bojácnější než já.”

„To teda čumím, jaký ty máš vo mně vědomosti!” zarazil se Merda. Byl zjevně překvapen, že vím o jeho baráku, nicméně se nezačal vyptávat na zdroj mých informací a raději reagoval na otázku.

„Mám strach. To víš, že je vo hubu voprašovat svoje modely v baráku, kde vo tři patra níž sedí muj Drahoušek domácí u televize. To pravidlo ,Co je v domě, není pro mě’ ctím, ale řídím se taky pravidlem ,Co platím, to klátím’. Víš kolik těm kačenám dávám na hodinu? Tři kila! Tolik si neveme ani inštalatér! Ale to se ti tady pořád svěřuju jenom já! Za třicet let se ke mně vo tobě nedoneslo vůbec nic! Co vůbec děláš, ty vole? Nekecej, že si zustal u prkna! S těma klíčkama vod nejnovějšího mercedesa na to nevypadáš!”

„To víš, na mládí, krásu a sílu už ty holky neurvu, tak si mu-

sim vypomáhat jinak. Ale ty s tím svým lamborghini taky moc nevypadáš, že by ses spolehal jen na svůj zjev."

"Nezamlouvej to, do pytle," rozčilil se Merda, "příznej se, co děláš!"

"Já ti řeknu, co dělám, ale nesmíš to nikomu vykecat, přísahej!"

"Přísahám!"

"Přísahej na svou smrt, že si to vopravdu necháš pro sebe, tady přestává legrace."

"Přísahám na svou smrt, že si to nechám pro sebe!"

"Tak já ti to teda vyžradím. Víš, mám takový tajný posláním dělám úplný hovno."

"No tak to si spolu nemáme co vyčítat! My restituovali, ale jak si se dostal za vodu ty?"

"Ňákou tu korunu holt mám, ale ne díky strojařině... nebo, nedej Bože, díky muzice. Prostě sem dost dědil po německým strejčkovi. To víš, trochu sporně. Znáš to. Musel sem se doživotně rozhádat s několika bratrancema a sestřenicema, jak to tak v rodinách chodí, ale nakonec to pro mě vyznělo celkem příznivě a nemusím do smrti máknout. Takže se teď už můžu věnovat jenom svému ušlechtilému koníčku."

Merda byl zjevně spokojen, že není sám, kdo v pokročilém věku ještě takhle vyvádí.

"Kalouši, tak mi ale neříkej, že ty neriskuješ!" snažil se ze mne dostat víc. "Neříkej, že po tobě stará nejde!"

"To víš, že de," posmutněl jsem. "Největší malér sem měl asi před deseti letama. Představ si, že mě tenkrát ubřečela Ňáká holka, abych s ní chodil. Zpronevěřil sem se svojí starý zásadě, 'Třikrát a dost' a pěkně sem na to doplatil! Nejdřív mě ubřečela, aby ještě po čtvrtý, pak mě ubřečela, aby už pořád a že jestli jí

vodmítnu, že si něco udělá. Říkal sem si, že mě asi strašně miluje, když tak pořád brečí a už sem váhal, jestli se nemám kvůli ní rozvyst. Vážil jsem si toho, že tak mladoucká holka dělá scény kvůli takovému starému dědkovi! Ale pak sem s ní šel jednou na procházku do parku a vona se tam strašně rozbřečela nad nějakým malým broučkem, protože mu chyběla jedna noha! A za chvíli zase začla strašně brečet, když na cestě ležela uschlá růžička. A pak se rozbřečela nad nějakým starým dědkem, kterej je nom trochu kulhal. Prostě se na tý procházce asi desetkrát rozbřečela kvůli úplnejm hovadinám. A tak sem procitnul a hned sem jí zapudil. Ale co se nestalo, kamaráde! Za tejden přišla k nám domu s tím, že je v tom. A babička tu hrůzu zaslechla z kuchyně! Zkopala mě tenkrát jako koně, rozbila mi vo hlavu lampičku, přerazila vo mě rouru vod luxu, prostě řádila jako saň. Klečel sem na kolenou a přísahal sem na smrt všech našich příbuznejch, že sem s tou holkou nic neměl, že je to náká kráva z kavárny a že je to blázen. No a na to už babička trochu slyšela a začala se pomalu uklidňovat.“

„Prosím tě, jaká pořád babička?“ skočil mi do vyprávění Merda, „nemluvíš tak trochu z cesty?“

„Promiň,“ chytám teď Merdu kolem ramen já. „Zapomněl sem, že sme se třicet let neviděli. Babička, to je moje manželka Maruška!“

„Když jí říkáš babička, tak to už máte teda taky vnuky?“

„Babička sem jí začal říkat hned po svatbě, když náš syrskej křeček ve sklenici vod vokurek vrhnul mladý.“

„Ty si vů!“

„Víš, co je zajímavý?“ zasnil jsem se, „chvíli tady spolu kecáme a vůbec mi nepřipadá, že je tady náká třicetiletá časová díra!“

„Máš pravdu, ty vole. Taky mám pocit, že uběh tak tejden, co sme se neviděli.“

„Prostě mi babička řekla,“ pokračuji ve vyprávění, „že teda dobře, že mi věří, ale že si to prověří. Hned sem za tím ubřečným magorem jel, abych ho ňák zpacifikoval. Seděla v tý svý komůrce v koutě na zemi a brečela jako želva. Přisahala, že mi nezahnula a že ani neměla možnost – že prej sme byli pořád spolu. A měla pravdu, vopravdu sem byl pořád s ní! Neviděli sme se asi jen pět dní, když byla v nemocnici kvůli slepýmu střevu. A tak sem jí na to brečení zase skočil, zase sem jí uvěřil, že je do mě strašně zamilovaná a že by mi nebyla schopná zahnout. A zase sem uvěřil, že autor jejího jinýho stavu sem já. Jenomže já si byl tak jistej, že sem žádněj průser neudělal! Nebyl sem už žádněj dvacetiletěj nepřičetnej pitomec, kterej vo sobě vůbec neví, když se k tomu dostane!“

„Kalouši, ty vole,“ vytřeštil na mne oči, „vona byla na voperaci slepýho střeva? Víš co se stalo na ňáký gynekologii v Brně? Skoro všechny ženský, který tam byly voperovaný a hospitalizovaný, přicházely po návratu z nemocnice do jinýho stavu. No a jednou tam byl na voperaci ňákej vošklíbr, kterej neměl nikdy žádnýho chlapa ani vomylem a stejně se po návratu domu voctnul v jináči. Bylo jasný, že jí to musel upíchnout někdo v nemocnici. Ale to taky vypadalo nemožně, protože celou tu dobu ležela na pokoji se třema dalšíma babama. Tak se to začalo zkoumat a představ si, ty vole, že se zjistilo, že tam dělal pomocný práce nějakej mongolík, kterej po voperacích přepravoval všechny ženský na pokoje. Eště v narkóze je vozil na vozejku z voperačního sálu ven na chodbu a pak výtahem vo patro vejš na lůžkový voddělení. No a von je v tom výtahu zřejmě všechny hobloval! Dělal tam asi dva roky a denně se tam voperuje asi pět žen-